

Nordhordland-Indremission.

Ei helsing til 75 års høgtidi, 27/6. 1953.

Du fekk so vidsveimt eit åkerland, & så Guds vårsæde i - - - :
Frå yttste øygarð, til høgfjells rand med vidsyn storfeld og fri --
Her her bur godtfolk, på øy og strender, i tronge dalar og vide grender.
Her ser dei dagsljøset fyrste gongen. Her høyrer börni på modersongen.
Her vaken ungdom ser ljose leider, og søkjer kunnskap, til gagn og heider.
Trulova unge på høgfjellsriset, dei ser i draumsyn kor paradiset :
den framtidsheim dei i lag skal byggja - seg reiser fager, til vern og hyggja.
Her trauste nevar held fast om styret, på færlig skipsleid, i ljøs frå fyret.
Og harde hender med grev og spette, gjer landevinning i mager jord,
so heim og huslyd kan få sin mette, i lune stova, ved duka boed.
Her lyser kveldsol på mor og faren hjå odelsguten på fedregarden - - -
Her strålar smil, og her blenkjer tåra. Her svaier vogga. Her ventar båra.
Her samlast frendar frå heid og hav kring fedrekyrkja, i stille grav.
Her vart det rom for di sãmannahand, i nørste luten av Hordaland.

---00---

For Satan herja i dette Eden. Han röva uskyld og rana freden,
forvende hugen, formyrka vitet, og kjærleiksbande til Gud vart slite -- --
Han sette hardhendt sitt eige stempel på det som eingong var Herrens tempel.

---00---

So tung og iskald hjartejordi låg. I åndens verd ho rådde, natti myrke --
Ei einsleg stjerne hist og her ein såg, men ljøset hadde alt forliten styrke.
Eit ynskje smaug i folkehugen vart: "A, gjev her kom ein morgonljøske snart!"

---00---

Frå löda på Frækhaug du onnefolk sende med Bibelens sækorn: Guds livande ord.
Men stundom diverre, ja ofte det hende, det fall langsmed veg og i klungerfull
Jord,
der ugras og tistel vaks sida om sida. Og noko på steingrunnen av måtte svida.
Men sumt fall i god jord. Bar fullmogi gröda.
Vart berga ved haust til Guds herlegdoms löda.

---00---

Du laut bruka Guds Ord, dette tvieggja sverd som kan sára og lækja den villfarr
verd,
om det lenger fær nå enn til öyra. Det kan nakja vår grunnskade. Set oss på plas
Og tek kjærleg i frå oss vår sjölvgjorde stas. Sjölve Frelsa ho kjem av å höyre

---00---

Som morgonsol på ei nattekald eng tendrar strålar i dogg, vekkjer frostbunde liv
rettar blomane opp, som med krunone heng, gyller ringaste strå, bort alt nattemyr-
ker driv.
Slik Guds nådesol er når i hjarto ho renn: Alle iskalde doggdropar glitrar og
brenn.
Kvar ein tærande tvil. Alle lyster som batt, då kjem inn i Guds ljøs, or den tro
myrke natt.
Ja, kvar jordbunden hug, sjölv det lettlyndte lag, fær sin dom i Guds nåde sin
solrenningsdag.
All vår rettferd ser ut som eit tilsulka plagg. Og i "kjötet" han sit, denne
usale tagg,
som er rotfesst i hjarta sin djupaste grunn. Slik ein stend innfor Gud med ein
tilstoppa munn.
Men i all denne solflaum av livande ljøs som tek livet av heile vår rettferd
og ros
stend vår Frelsar og byd oss so hjarteleg inn til den fullförde soning, ved
krossdöden sin.

Denne ljøsglans frå Gud, dette Himmelske bod som slær rot i eit hjarta ved tru, vert for "syndenaturi" ei drepende glød. Legg mot Himlen ei livande bru. Skapar trong til å gå mot vår heim ovan sky, med di syndaren fødest på ny.

Men syndehugen han råder grunnen hjå kvar som er av den Vonde bunden. Kvar ufrelst sjæl er i Satans magt. Det hev då Jesus so solklårt sagt. ~~Han vil oss hindra i Himmelske ord og blanda det gift i Fjælaes stempel~~ Kor "Myrke mannen" ~~alt~~ legg seg bort i. Forvengjer Ordet og "blandar korti". Set spursmålsteikn ved Guds eigen lovnad. Sjölv vaktmenn dårar han til dei sovne. I öraska ropar dei att i blant: "Det ord om Helvite er kje sant!" Då hev han vunne eit slag som dugar, og sett vår Frelsar på plass, som ljugar i Av slik ein utsæd der myldrar fram ei mengd med svimling i engleham.

Du treng högreiste vardar med brennande bål, som kan trollmakti få til å fly. Du treng sverd ved di lend av det reinaste stål, so du kamp kan vår fiende by. Du treng augo som skil millom svimling og korn, sjölv når svimlingen likjest Guds born.

Ja, du treng verta rotfesst i tru på Guds Ord, ogso ord som du ikkje forstår. Du treng kjærleik frå Gud til din bortkomne bror, so på leiting du etter han gå. Kring det heilage samfunn, legg kjærleikens band. Gjev til systkin ei hjelpande hand.

Du må tendra, ved ordet, ei livande von i kvar moder si bön over vogga. Du må leggja Guds tröyst inn i såmannens röyst, som kan gråten hjå syndaren stogga. Du må nedbe Guds kraft i "den nye song", som den döyande höyrer for siste gong.

Sjå, din åker er vid, og ditt arbeid er stort. Ja, det største som finnst på vår jord. Du hev andsvaret for - det til tidar vert gjort. Denne skyldnad du fekk av Guds Ord.

Me deg ynskjer til lukka i åri som kjem. Segjer takk for dei sytti og fem!

I dag me hyller deg, du såmann trauste, som dagsens böra bar so mange år. Du spreidde "gyllen sæd" med handi rauste i folkeåkre både haust og vår. Du byrja ferdi frå ei gamall löda. Gjekk trugen kringom med Guds sædekorg. No ser du frukter av ditt stræv og möda, og jubilerar på ein ungdomsborg.

Johs. M.L. Rydland.